

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **Český svaz vodního póla**, IČ: 60461331
sídlem Zátokova 100/2, Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Danielelem Vidunou, LL.M.
sídlem Palackého 715/15, Praha 1

proti
žalované: **Národní sportovní agentura**
sídlem Českomoravská 2420/15, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2025, č. j. NSA-00025/2022/VSA23/15

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Identifikace projednávané věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná napadeným usnesením zastavila řízení o žádosti žalobce o poskytnutí podpory (dotace), kterou žalobce podal dne 23. 12. 2022 (dále jen „žádost“) na základě Výzvy 31/2022 „Významné sportovní akce“, vyhlášené žalovanou

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

v rámci programu Podpora významných sportovních akcí 2020 – 2025, č.j. NSA-0071/2020/A/56 (dále jen „výzva“).

2. Žalobce dne 23. 12. 2022 jako žadatel podal na základě výzvy žádost o poskytnutí dotace ve výši 3 400 000 Kč na financování projektu „Uspořádání Evropského poháru ve vodním pólu 2023“ (dále jen „projekt“). Žádost podal na základě výzvy, jejíž věcné zaměření směřovalo k podpoře významné sportovní akce ve smyslu § 2 odst. 7 zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění účinném do 31. 3. 2023 (dále jen „zákon o podpoře sportu“). Oproti předchozím rokům žalovaná přidala pro rozpočtový rok 2023 do výzvy novou dotační podmínku (dále také jako „podmínka 3.9.“). Podmínka 3.9. ve výzvě vymezila okruh významných sportovních akcí, které nejsou předmětem podpory.
3. V řízeních o žalobcově žádosti je napadené rozhodnutí v pořadí druhým rozhodnutím ve věci. Dne 27. 3. 2023 se žalobce z elektronického portálu žalované dozvěděl, že nesplnil formální kritéria žádosti. Z opatrnosti proti tomuto neformálnímu sdělení podal žalobu. Žalovaná dne 16. 6. 2023 následně vydala usnesení o zastavení řízení, č. j. NSA-0025/2022/VSA23/09 (dále jen „první rozhodnutí žalované“), které bylo žalobci doručeno dne 28. 6. 2023. Řízení bylo tímto usnesením zastaveno. Žalovaná dospěla k názoru, že žádost žalobce je v rozporu s věcným zaměřením výzvy. Žalobce v žádosti za významnou sportovní akci označil čtyři turnaje ve vodním pólu, kterých se měly zúčastnit národní reprezentace evropských a dalších přihlášených světových zemí. Turnaj mužů se měl konat v termínu od 22. do 24. 9. 2023 a turnaj žen v termínu od 29. 9. 2023 do 1. 10. 2023. Juniorští sportovci mužského pohlaví se měli utkat při turnaji konaném od 25. do 29. 10. 2023, juniorské sportovkyně v kategorii žen pak v turnaji pořádaném od 2. do 5. 11. 2023. Celkové náklady projektu byly žalobcem vyčísleny na částku 5 000 000 Kč. Na základě těchto údajů žalovaná usoudila, že se žalobcova významná sportovní akce skládá z několika dílčích sportovních akcí v různých termínech (tzv. „seriálu akcí“), a naplňuje tedy znění dotační podmínky 3.9. Žalovaná proto řízení zastavila s odkazem na § 14j odst. 4 písm. d) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“).
4. V návaznosti na doručení prvního rozhodnutí žalované žalobce dne 10. 7. 2023 mj. změnil žalobu tak, že nově směřovala proti prvnímu rozhodnutí žalované. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2024, č. j. 9 A 86/2023-36, zdejší soud první rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud zrušil první rozhodnutí žalované z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti – žalovaná v něm mj. nedostatečným způsobem odůvodnila, jak k zastavení řízení dospěla.

Napadené rozhodnutí

5. Dne 24. 3. 2025, tedy po téměř sedmi měsících od vydání rozsudku 9 A 86/2023, žalovaná napadeným rozhodnutím řízení znovu zastavila. Žalovaná, stejně jako ve svém prvním rozhodnutí, dospěla k názoru, že významná sportovní akce žalobce není v souladu s věcným zaměřením výzvy.
6. Žalovaná novou dotační podmínku 3.9. do výzvy implementovala, aby předešla situacím, kdy žadatel ve snaze získat dotaci na významnou sportovní akci spojí několik navzájem samostatných sportovních akcí. Článek 3 bod 3.4. (dále také jako „podmínka 3.4.“) totiž specifikuje věcné zaměření výzvy tak, že celkové náklady významné sportovní akce musí činit alespoň 3 500 000 Kč. Pokud by tuto minimální prahovou hodnotu akce nesplňovala, mohli by se jí žadatelé o dotaci pokusit obejít právě účelovým řetězením akcí, které by samy

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

o sobě minimální prahové hodnoty nedosáhly. Právě takovým pokusům má nová dotační podmínka 3.9. zabránit.

7. Tímto nežádoucím způsobem měl postupovat při přípravě projektu i žalobce. Jednotlivé turnaje v rámci chystané sportovní akce na sebe chronologicky nenavazují a v průběhu tří kalendářních měsíců mezi sebou měly vždy nejméně několikadenní časové odstupy. Přestože žalovaná vzápětí připustila, že podmínka 3.9. užívá v závorce termín „seriál akcí“, který může být v rámci jednotlivých sportovních událostí vykládán odlišně, dospěla přesto v napadeném rozhodnutí k závěru, že je to právě žalobcova významná sportovní akce, na kterou účel výjimky uvedené v čl. 3 bodu 3.9. výzvy míří. Na této skutečnosti nic nemění ani fakt, že žalobce na stejné turnaje od žalované dotaci v minulosti obdržel - dotační podmínky se v rámci programu mohou v průběhu času, jako v tomto případě, měnit.
8. Žalovaná nesouhlasila také s tím, že byl žalobce jejím zaměstnancem ujistěn o tom, že jeho významná sportovní akce věcnému zaměření výzvy odpovídá. Žalovaná v podkladech pro vydání rozhodnutí o takovém ujistění nenašla žádný záznam ani doklad, žalobce pak v řízení o žádosti ani v navazujícím soudním řízení žádný důkaz nepředložil. I kdyby pak žalovaná prostřednictvím svého zaměstnance skutečně žalobce takto ujistila, není postaveno najisto, zda byl tento zaměstnanec žalobcem vůbec informován o povaze projektu a sportovních soutěžích (turnajích), z nichž se měl jeho projekt skládat.
9. Žalovaná v závěru napadeného rozhodnutí uvedla, že rozdíl mezi významnou sportovní akcí žalobce a akcemi, které žalobce uvedl jako příklady akcí, které byly s věcným zaměřením výzvy v souladu, je ten, že vyjmenované akce se na rozdíl od žalobcovy uskutečnily pod stejným názvem a v jednom termínu konání. Je přitom lhostejné, že mezi sebou při těchto akcích soupeřily třeba i různé kategorie sportovců v různých sportovních disciplínách. Žalobcův projekt je odlišný, protože je složen ze čtyř samostatných sportovních soutěží (turnajů), které mají odlišný název a vzájemně na sebe nenavazující termíny.

Žalobní důvody

10. Žalobce předně uvedl, že žalovaná v dotačním řízení ignorovala závěry soudu obsažené v rozsudku 9 A 86/2023. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se od odůvodnění prvního rozhodnutí žalované sice diametrálně odlišuje, je však stále nedostačující a neumožňuje žalobci porozumět, z jakého důvodu jeho významná sportovní akce nesplňuje podmínky věcného zaměření výzvy. Může za to přitom neurčitost pojmů „dílčí sportovní akce“, resp. „seriály akcí“, které obsahuje podmínka 3.9. Právě neurčitost těchto pojmů brání žalované, aby pro rozhodnutí zformulovala srozumitelné odůvodnění. Sama žalovaná navíc v napadeném rozhodnutí připustila, že pojem „seriál akcí“ může být v rámci různých sportovních odvětví vykládán odlišně. Tím žalovaná neurčitost pojmu ještě umocnila a snížila předvídatelnost svého postupu v obdobných případech. Neurčitost a nesrozumitelnost dotační podmínky, u níž žalovaná současně připustila různý výklad, žalobci zabraňuje argumentovat ve prospěch toho, že je jeho akce v souladu s výzvou.
11. Je to přitom žalovaná, která za srozumitelnost a určitost dotačních podmínek odpovídá. Žalovaná jako poskytovatel dotace nemůže v rámci realizace své vrchnostenské pozice stanovit nesplnitelnou či se zákonem rozpornou podmínku – na podporu dané argumentace žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68, *L.C.H.*, a ze dne 29. 10. 2009, č.j. 1 Afs 100/2009-63, *Město Žatec*. Žalovaná v dotačním řízení nezajistila, aby byly dodrženy základní právní zásady, zejména pak princip právní jistoty. Podmínka 3.9. jako právní pravidlo není jasná, přesná a nezajišťuje, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žalobce jako adresát právních vztahů, které z podmínky vyplývají, může jejich důsledky předvídat. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, č. 3324/2016 Sb. Nejvyššího správního soudu

12. Žalovaná také porušila princip žalobcova legitimního očekávání. Žalobce předpokládal, že bude žádosti vyhověno, neboť se mu ze strany zaměstnance žalované dostalo ujištění o tom, že žádost věcnému zaměření výzvy odpovídá. I kdyby došlo k žalovanou uvedené hypotetické situaci, že ze strany jejího zaměstnance došlo k ujištění na základě neúplných informací, nic to dle žalobce na jeho legitimním očekávání nemění – chybný názor jejího zaměstnance je totiž nutné přičíst k tíži žalované. Navíc tím, že žalovaná existenci žalobcem tvrzeného ujištění rozporuje až nyní, tedy v odůvodnění napadeného rozhodnutí, se žalovaná neoprávněně snaží přenést své důkazní břemeno na žalobce.
13. Napadené rozhodnutí je nezákonné také proto, že žalovaná opakovaným zastavením řízení zasáhla do žalobcova práva na řádné (věcné) posouzení žádosti, a tedy i do jeho práva na soudní ochranu. Žalobce v této souvislosti citoval bod 77 odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/21, a body 59 a 61 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2025, č. j. 14 A 8/2024-106, *Český minigolfový svaz*, který shrnuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k právu na meritorní rozhodnutí jako jedné ze složek práva na soudní ochranu.

Vyjádření žalované

14. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla ji v celém rozsahu zamítnout.
15. Žalovaná je toho názoru, že právní názor obsažený v rozsudku 9 A 86/2023 respektovala, když v napadeném rozhodnutí pojem „seriál akcí“ dostatečně vysvětlila. Současně adekvátním způsobem popsala důvody, které ji vedly k závěru, že žalobcova významná sportovní akce tento pojem naplňuje. Žalovaná tak neměla jinou možnost než řízení o žádosti zastavit. Uvedený postup zvolila v souladu s požadavky, které na ni zdejší soud klade v bodech 17 a 33 rozsudku 9 A 86/2023.
16. Je přitom nutné a žádoucí, aby dotační podmínky byly dostatečně obecné a neobsahovaly ve vztahu k jednotlivým sportovním odvětvím přesné definice. To je případ i dotační podmínky 3.9. Teprve až v průběhu dotačního řízení žalovaná posuzuje, zda konkrétní akce naplňuje v podmínce obsažený obecný pojem „seriál akcí“.
17. Žalovaná odmítla i argumentaci žalobce, že jejím konáním došlo k porušení legitimního očekávání. Dle žalované je běžnou praxí, že i u opakujících se výzev dochází ke změně jejich dotačních podmínek. Pokud žalobce tvrdí, že jeho legitimní očekávání bylo porušeno také proto, že se mu ze strany zaměstnance žalované dostalo ujištění o souladu jeho akce s věcným zaměřením výzvy, pak uvedené nebylo dosud v žádném z řízení o jeho žádosti prokázáno. Je to přitom žalobce, který je povinen toto své tvrzení prokázat. Pokud by totiž žalobce existenci ujištění neprokázal, vytvořil by se nebezpečný precedent, díky kterému by mohli další neúspěšní žadatelé o dotaci v budoucnu tvrdit, že byli, např. ústně, žalovanou ujištěni o tom, že bude jejich žádost v dotačním řízení úspěšná. Žalovaná si není vědoma povinnosti ani důvodu, pro které měla před vydáním svého prvního rozhodnutí, popř. před vydáním rozsudku 9 A 86/2023, uvést, že tu ujištění ze strany jejího zaměstnance směrem k žalobci existovalo. Nic jí však nebrání v tom, aby na tuto skutečnost upozornila nyní.
18. Žalovaná nesouhlasí také s tím, že by vydáním napadeného rozhodnutí zasáhla do žalobcova práva na soudní ochranu. Řízení skončila žalovaná rozhodnutím, které má podobu usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

o zastavení řízení. Právní úprava, konkrétně § 14j odst. 4 písm. a) až e) rozpočtových pravidel, tento způsob skončení řízení o žádosti výslovně připouští. Žalovaná s ohledem na okolnosti případu seznala, že má být řízení o žalobcově žádosti skončeno právě touto zákonem aprobovanou formou. Neměla tudíž jinou možnost, než řízení zastavit a rozhodnout o věci samé konečným rozhodnutím. Žalobce byl proti napadenému rozhodnutí navíc oprávněn podat žalobu, což také učinil. Do žalobcova práva na soudní ochranu tak nebylo žádným způsobem zasaženo. V tomto kontextu žalovaná argumentaci bodem 77 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/21 označila za nepřiléhavou. Ústavní soud se v dané věci zabýval přezkumem ústavnosti zásahu při zadávání veřejné zakázky, nikoli dotačním řízením dle rozpočtových pravidel. Žalovaná za nepříhodné považovala i další žalobcovy citace rozsudků Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze, které se práva na meritorní rozhodnutí týkají.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Soud přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání netrvali. Žalobce navrhl několik důkazů, konkrétně napadené rozhodnutí včetně jeho doručky, žádost, první rozhodnutí žalované, výzvu a spis městského soudu v Praze sp. zn. 9 A 86/2023. Soud však nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správního spisu, jednání proto nenařídil. Předně, napadené rozhodnutí je náležitostí žaloby dle § 71 odst. 2 s. ř. s. Žádost a první rozhodnutí jsou pak součástí správního spisu. Napadeným rozhodnutím, stejně jako správním spisem, se nedokazuje, soud z nich vychází. Obsah samotné výzvy pak nebyl mezi účastníky sporný – jedná se o dokument, který žalovaná sama za účelem přerozdělení dotačních prostředků vytvořila a na jehož základě žalobce žádost o dotaci podal. O tom, že se žalobce se zněním výzvy seznámil, ostatně podal žalobce čestné prohlášení přímo ve výzvě (konkrétně v její části A). Soud neshledal, že by k posouzení věci potřeboval z výzvy zjistit další okolnosti nad rámec toho, co vyplynulo z podání obou účastníků v rozsahu, který je mezi nimi nesporný. Provedení soudního spisu v řízení sp. zn. 9 A 86/2023 soud také shledal nadbytečným, neboť všechny podstatné okolnosti rozhodné pro posouzení žaloby jsou uvedeny v rozsudku 9 A 86/2023. Stejně jako v případech napadeného rozhodnutí a správního spisu se rozsudky soudů jako důkazy neprovádí.
21. Je třeba dále uvést, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body. Těmi žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č.j. 9 Afs 35/2012-42).
22. Při rozhodování soud vycházel z následující právní úpravy:
23. Dle § 2 odst. 6 zákona o podpoře sportu, je významnou sportovní akcí pro účely tohoto zákona akce mezinárodního významu odehrávající se na území České republiky, zejména olympijské hry, mistrovství světa, mistrovství Evropy nebo světový pohár.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

24. Dle § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel není na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.
25. Dle § 14j odst. 4 písm. d) rozpočtových pravidel poskytovatel usnesením řízení zastaví v případě, že žádost je v rozporu s věcným zaměřením výzvy k podání žádosti. Toto ustanovení, které poskytovateli dotace implicitně ukládá povinnost zkoumat, zda je předmět té které konkrétní žádosti v souladu s věcným zaměřením výzvy. Věcné zaměření výzvy přitom vymezuje mantinely účelu, na který chce poskytovatel konkrétní druh podpory přiznat. Smyslem ustanovení § 14j odst. 4 písm. d) rozpočtových pravidel je uložit poskytovateli dotace povinnost, aby řízení ve fázi administrace zastavil. A to pokud dospěje k závěru, že předmět žádosti se s věcným zaměřením výzvy míjí (obdobně bod 25 rozsudku 9 A 86/2023).
26. Pro lepší orientaci v dotační problematice soud připomíná, že státem poskytovaná dotace je dobrodinem, žadatel na ni tak nemá právní nárok (§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel). Vztah mezi žadatelem o dotaci a jejím poskytovatelem je tedy vertikální, poskytovatel je vůči žadateli nadán vrchnostenským postavením. Je to právě poskytovatel dotace, který z pozice autority vymezuje dotačními podmínkami rámec, v němž se sám poskytovatel, žadatel, popř. ostatní subjekty mohou pohybovat.
27. Je ale na žadateli, zda takto vytvořené podmínky při žádosti o konkrétní dotaci přijme. Vyjádřením vůle, že podmínky akceptuje (činí tak absencí povinnosti navzdory), žadatel vyvažuje vrchnostenské postavení poskytovatele dotace – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2023, č. j. 4 Afs 266/2022-36, *Lucky Money*, bod 22 nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2025, č. j. 3 A 17/2024-70, *Česká asociace cheerleaders*, bod 24. Velmi trefně vystihl podstatu dotační politiky Nejvyšší správní soud v bodu 17 rozsudku ze dne 31. 8. 2021, č. j. 2 Afs 46/2020-50, *Česká unie sportu*, který již v bodu 29 převzal zdejší soud do rozsudku ze dne 8. 11. 2021, č. j. 14 A 130/2021-29, *BULY ARÉNA*. Za smysl a účel dotací označil Nejvyšší správní soud snahu poskytovatele dotace pomoci jeho omezenými zdroji (tedy dotacemi) realizovat to, co sám poskytovatel považuje za „veřejně prospěšné“. Nadneseně řečeno lze říci, že poskytovatel si za poskytovanou dotaci „kupuje“ od jejích příjemců službu. Ta spočívá v tom, že ten, kdo dotaci získá, bude činit, co poskytovatel chce (a považuje za dobré a žádoucí). Poskytovatel tedy před poskytnutím dotace nejprve usoudí, co má být možné z dotace financovat, co má být výsledným efektem dotace a kdo jsou její potenciální příjemci. Má přitom plné právo pomocí dotační politiky, tedy mj. svým rozhodnutím, určit, co z dotace financovat bude a co nebude.
28. Silná míra autonomie poskytovatelů dotací se pak odráží v poměrně široké volnosti, kterou má poskytovatel dotace při tvorbě dotačních podmínek. Nejvyšší správní soud v bodu 17 rozsudku ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018-37, publ. pod č. 3757/2018 Sb., *JESSENIA*, uzavřel, že poskytovatel dotace je nadán širokou politickou úvahou o tom, 1) jaké oblasti veřejného zájmu a za 2) jakých podmínek a 3) jakým osobám bude možné veřejné prostředky v podobě dotace poskytnout. Správní soudy nemohou do této činnosti státu přímo zasahovat. Teprve až v momentě, kdy poskytovatel dotace rozhoduje o konkrétních právech a povinnostech konkrétních žadatelů o dotaci, je soudní přezkum umožněn.
29. Tedy až na podkladě nastavených pravidel může soud přezkoumávat, zda při (ne)poskytnutí dotace nebylo ze strany poskytovatele postupováno svévolně a zda byla dodržována pravidla, která si stát prostřednictvím poskytovatelů nastavil. Výzvu jako takovou ale

v návaznosti na přezkum rozhodnutí o neposkytnutí dotace dle Nejvyššího správního soudu přezkoumávat nelze. Lze ale zásadně přezkoumat to, zda poskytovatel dotace postupoval férově a dodržel v procesu přerozdělování dotací všechna stanovená pravidla, obsažená v základních právních zásadách, právních předpisech a také v dokumentech, jejichž prostřednictvím poskytovatel umožňuje žadatelům dotaci získat (srov. rozsudek 9 Ads 83/2014, bod 31). Uvedené závěry byly potvrzeny také dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, a to např. rozsudky ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 Afs 7/2018 – 39, *JESSENIA*, a ze dne 15. 6. 2018, čj. 5 Afs 7/2018 – 39, *JESSENIA*, rozhodovací praxe zdejšího soudu pak uvedené využila např. v bodech 26 a 27 rozsudku 14 A 130/2021.

30. Pro přezkum zákonnosti procesu rozhodování o dotačních žádostech je přitom zásadní, aby byly dotační podmínky nastaveny srozumitelně. Jednotlivá pravidla dotačních výzev proto musí být jasná, přesná a nesmí být navzájem v rozporu. Jen tak lze zajistit, aby byla dotační pravidla pro své adresáty předvídatelná a byly schopny zajistit patřičnou míru právní jistoty. Aby dotační podmínky dostály uvedeným kvalitám, vyžaduje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 30. 3. 2017, čj. 2 Afs 142/2016-32, *ALEMA Lanškroun*, bod 33, a tam odkazované rozsudky (na tento rozsudek odkázal i žalobce), či recentnější rozsudek ze dne 22. 5. 2024, čj. 10 Afs 7/2023-47, *Českomoravský Billiardový svaz*, bod 11, a tam odkazované rozsudky. Pro rozhodovací praxi zdejšího soudu pak srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2024, č. j. 14 A 121/2023, *Česká asociace cheeleaders*, bod 15 a tam cit. judikatura). Požadavek na jednoznačnost a srozumitelnost dotačních podmínek je naléhavý i proto, že dotace mohou zásadním způsobem ovlivňovat hospodaření jejich příjemců.
31. V konkrétních případech judikatura za nepřípustnou dotační podmínkou označila např. takovou, která by kolidovala s hodnotami demokratického právního státu nebo takovou, která není s to racionálně přispět k cíli, který dotační výzva sledovala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2024, č. j. 1 Afs 25/2024-88, *SK HAMR*, bod 25, či obdobně 14 A 8/2024, bod 40, a 3 A 17/2024, bod 25).
32. Pokud pak dotační podmínky poskytovatel aplikuje, je jimi vázán (obdobně rozsudek 6 Afs 8/2018-bod 23). V rámci aplikačního procesu musí poskytovatel s žadatelem zacházet rovným způsobem a zajistit rovnou ochranu jejich práv (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2024, č. j. 10 Afs 231/2023-66, *Development Alliance*, bod 47). Jinými slovy, poskytovatel nesmí dotační podmínky aplikovat svévolně nebo excesivně (např. diskriminačně). Vždy přitom vezme do úvahy nejen konkrétní okolnosti jednotlivých žádostí, ale také si musí být vědom toho, že při skutkově shodných nebo podobných případech nesmí v přístupu k jednotlivým žádostem tvořit bezdůvodné rozdíly. Řádným procesem poskytovatel zajistí, že jeho rozhodování bude pro žadatele předvídatelné, jak je mj. uvedeno v rozsudku 14 A 8/2024, a rozsudku 3 A 17/2024.
33. Soud tedy s ohledem na výše uvedené naznal, že jeho případný zásah založený na věcném posouzení podmínky 3.9. bude připadat v úvahu pouze ve zcela výjimečném případě. A to pokud podmínku 3.9. shledá jako zcela zjevně v demokratickém státě nepřípustnou, nebo iracionální – neopodstatněnou (k tomu blíže v bodech 38 a 39 tohoto rozsudku).
34. Pro posouzení sporu je kromě podmínky 3.9. důležitá také podmínka 3.4. Podmínka 3.4. zní: „předmětem podpory jsou pouze významné sportovní akce, jejichž celkové náklady činí alespoň 3 500 000 Kč“. Podmínka 3.9. výzvy zní: „předmětem podpory nejsou významné

sportovní akce skládající se z několika dílčích sportovních akcí v různých termínech (seriály akcí)“. Mezi účastníky řízení trvá spor o výklad podmínky 3.9.

35. Soud v první řadě uvádí, že napadené rozhodnutí, odchýlně od prvního rozhodnutí žalované, není nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí je možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, výrok neodporuje odůvodnění a je z něj možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden a jak vypořádal námitky. Těmito vadami napadené rozhodnutí netrpí.
36. V napadeném rozhodnutí se žalovaná při aplikaci dotační podmínky 3.9. snažila její obecné znění překlenout několika způsoby. Předně existenci podmínky 3.9. podminila dotační podmínkou 3.4.
37. Soud připomíná, že podmínka 3.4. definuje minimální částku nákladů, za kterou má být významná sportovní akce v souladu s výzvou realizována. Zjednodušeně řečeno, jen ty významné sportovní akce, které budou stát alespoň 3 500 000 Kč a zároveň nebudou významnou sportovní akcí ve smyslu podmínky 3.9., mohou být způsobilé se o dotaci z hlediska věcného zaměření výzvy ucházet. Provázanost výše uvedených podmínek žalovaná vysvětlila v napadeném rozhodnutí tím, že chtěla podmínkou 3.9. nově zabránit situaci, kdy by žadatelé o dotaci ve snaze dosáhnout minimální výše nákladů dle podmínky 3.4. účelově řetězily byt související akce, které by minimální prahové hodnoty v této podmínce ale samostatně nedosáhly. Dotační podmínka 3.9. tak při aplikaci získala jakousi „prevenční“ povahu.
38. Obě dotační podmínky jsou formulovány apriorně samostatně. Z jazykového výkladu obou podmínek tak jejich provázanost nelze vyčíst. Je však nepochybné, že obě podmínky je nutné naplnit kumulativně. Nelze odhlédnout ani od časové osy, na níž se obě dotační podmínky nacházejí. Mezi účastníky je nesporné, že podmínka 3.9. byla do výzvy přidána až později, pro rozpočtový rok 2023. Změna dotační výzvy, která spočívá v tom, že se do jejího obsahu jednoduše přidá nová dotační podmínka, je pak projevem již několikrát zmíněné vrchnostenské pozice žalované. Takový postup judikatura už v minulosti připustila (k tomu srov. rozsudek 1 Afs 100/2009). Soud se nyní ale bude zabírat tím, zda žalovaná nenaplnila dva scénáře, kterých se poskytovatel musí při tvorbě podmínek vyvarovat (k tomu v obecné míře viz bod 31 tohoto rozsudku).
39. Předně nesmí vytvořit podmínku, která by obsahovala rozlišovací kritérium apriorně nepřípustné v demokratickém právním státě. Z vývoje obsahu výzvy je přitom patrné, že žalovaná v rámci své přípustné politické úvahy učinila rozhodnutí, že z dotace podpoří konání spíše větších akcí. Velikost podporované sportovní akce lze přitom chápat různými způsoby. Žalovaná nejprve velikost akce, kterou chce podpořit, apriorně definovala objemem celkových nákladů (dotační podmínka 3.4.). Zvolené dělicí kritérium na akce „levnější“ a akce „dražší“ přitom nelze shledat jako apriorně problematické. Je naopak zcela logické, pokud chce žalovaná podpořit akce s větším rozpočtem, neboť lze předpokládat, že při jeho naplňování se žadatelé budou potýkat s většími problémy, než kdyby pořádali akci levnější.
40. Druhou nepřípustnou variantou je tvorba dotační podmínky, která by byla iracionální. Požadavek racionality poskytovateli zapovídá vytvořit podmínku, která by se s deklarovaným cílem výzvy apriorně míjela, tedy ve vztahu k cíli by pak postrádala jakýsi „bazální smysl“ (k tomu srov. rozsudek 1 Afs 25/2024, body 26 až 29).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

41. Toto kritérium tak ve své podstatě klade i jisté nároky na to, aby bylo mezi dotačními podmínkami možné vysledovat určitý stupeň provázanosti. Jinými slovy, podmínky by měly působit natolik koherentně, aby z nich byl zamýšlený cíl výzvy jednoznačně patrný a dotační podmínky vůči němu nepůsobily buď soliterně, kde v lepším případě na cíl výzvy nemají žádnou návaznost, nebo by jej zcela mýjely, popř. v nejhorším případě popíraly. To však s ohledem na výše uvedené není případ ani podmínky 3.4., ani dotační podmínky 3.9. Je evidentní, že žalovaná chtěla podpořit nákladnější akce. Motivace žalované zamezit spojování akcí ve snaze učinit z několika levnějších akcí jednu velkou, hodné podpory, se jeví jako smysluplné – účelové jednání tohoto druhu by jistě ke splnění minimální prahové hodnoty vést mohlo. Podmínka 3.9. má proto ve vztahu k podmínce 3.4. konkretizační, podpůrně-prevenční charakter. Jako celek pak míří k vymezenému cíli – poskytnout dotaci tomu, kdo pořádá jednu cenově náročnější akci. Dotační podmínka 3.9. dostala i druhému kritériu, tedy požadavku, aby byla „smysluplná“, když spolu s podmínkou 3.4. vykazují jeden logický celek.
42. Pro úplnost vzhledem k prvnímu kritériu pak soud dodává, že inherentní požadavek na „celistvost“ akce, který podmínka 3.9. obsahuje, přitom neobsahuje rozlišovací kritérium, které by bylo v demokratickém státě nepřípustné - jedná se v rámci dotačních pravidel o akceptovatelný požadavek.
43. Protože žalovaná vymezila novou dotační podmínku 3.9. nediskriminačním a racionálním způsobem, nemůže argumentace žalobce, že bez ní v minulosti s totožným formátem akce na dotaci dosáhl, obstát. Jak již bylo řečeno výše, žalovaná má právo dotační podmínky i zpřísnit, pokud v rámci tohoto procesu zároveň nevybočí z demokraticko-racionálních mantinelů a nepostupuje na základě libovůle (viz např. usnesení zvláštního senátu ze dne 21. 8. 2014, č. j. Konf 62/2012-49) To se však v tomto případě nestalo. Podmínka 3.9. koresponduje s dosavadním obsahem výzvy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2024, č. j. 7 Afs 46/2024 – 38, město Třemošnice, bod 20).
44. Nyní je třeba posoudit další způsob, kterým se žalovaná snažila dotační podmínku 3.9. při její aplikaci konkretizovat. Žalobci lze přisvědčit v tom, že připuštění odlišného výkladu pojmu „seriál akcí“ ve vztahu k jednotlivým sportovním odvětvím, by bez dalšího mohlo nezákonnost napadeného rozhodnutí implikovat. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí však na tuto „mělníci“ interpretaci žalovaná navázala. Žalovaná zde nesouhlasila s tím, že žalobcem vyjmenované akce, u nichž žalovaná historicky nesoulad s věcným zaměřením výzvy neshledala, byly stejné jako žalobcova akce – konkrétně se jednalo o *Světový pohár v biatlonu*, *Zlatou tretru Ostrava*, *Světový pohár v Praze ve vodním slalomu*, *Mistrovství Evropy U18 + U16 v softbalu* a *Mistrovství světa v raftingu*. Žalovaná sice seznala, že na akcích mezi sebou soutěžily různé kategorie sportovců, a to dokonce i v jiných sportovních disciplínách. Akce se ale oproti té žalobcově konaly vždy v jednom termínu a pod jedním názvem. Měly samostatnou termínovou listinu a samostatnou výsledkovou tabulku. Jinými slovy, protože se čtyři turnaje žalobce konaly v různých, navzájem nenavazujících termínech, a také pod odlišnými názvy a se samostatnými výsledkovými tabulkami, označila žalovaná tuto akci za rozpornou s věcným zaměřením.
45. Samotné znění podmínky 3.9. skutečně různost termínů zapovídá. Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že odstup mezi koncem a začátkem ženského turnaje činil čtyři dny, mezi koncem ženského turnaje a začátkem mužského juniorského turnaje pak dvacet tři dní. Turnaje mužských a ženských juniorů měly mezi sebou odstup tři dny. Z toho je patrné, že zejména mezi věkovými kategoriemi jednotlivých turnajů je téměř měsíc trvající mezera.

Lze přisvědčit žalované v tom, že žalobcova sportovní akce je skutečně tvořena turnaji v různých termínech, tedy tak, jak podmínka 3.9. zapovídá. Pokud žalobce pro vidinu případné dotace vyjádřil vůči žalované reciprocitu tím, že výslovně přijal její dotační podmínky, pak lze uzavřít, že žalobce mohl s ohledem na vyloučení akcí s turnaji v různých termínech předpokládat, že bude formát jeho akce negativní definici podmínky 3.9. naplňovat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005-90, *Róchus a Emenerencie*, rozsudek 1 Afs 100/2009, apod.). K tomu soud podotýká, že si je vědom žalobcova tvrzení o tom, že byl žalovanou ujistěn o splnění věcného zaměření. Tomuto žalobnímu argumentu se bude soud ale věnovat níže.

46. Žalovaná v rámci polemiky s příklady akcí uvedených žalobcem nad rámec textace podmínky 3.9. navíc její znění specifikovala. Nově totiž označila za s výzvou nesouladné ty akce, které mají jednotlivé turnaje různě pojmenovány. Oproti předchozímu způsobu výkladu podmínky 3.9. je tedy v tomto případě pro soud stěžejní zjistit, zda v rámci procesu posouzení žádosti žalovaná nevyložila podmínku 3.9 natolik svévolně, že v rámci aplikačního procesu žalobce ve výsledku oproti skutkově obdobným žádostem diskriminovala (k tomu viz judikatura bodu 31 tohoto rozsudku).
47. V kontextu dosavadní a soudu známé aplikační praxe, na kterou upozornil jednotlivými příklady akcí sám žalobce, přitom posouzení žalobcovy žádosti jako diskriminační neshledal. Žalobcem uvedené akce jsou skutečně zastřešeny jedním názvem, zatímco žalobcovy turnaje mají vždy název jednotlivý, odlišený věkovou kategorií a kategorií pohlaví. Žalobce navíc nerozporoval, že se uvedené akce konaly, na rozdíl od té jeho, v jednom celistvém termínu. Lze tedy dojít k závěru, že akce uvedená v žádosti se od těch, které žalobce sám uvedl, v tomto ohledu odlišuje. Žalovaná proto při aplikaci dotačních podmínek nepostupovala diskriminačně, pouze vzala v potaz skutkové odlišnosti žalobcovy akce a rozhodla se pro nesoulad s věcným zaměřením výzvy řízení zastavit.
48. S ohledem na výše uvedené tak soud dospěl k závěru, že žalobní námitka týkající se nesrozumitelnosti a neurčitosti podmínky 3.9. není důvodná.
49. Druhá žalobcova námitka je pak postavena výlučně na skutečnosti, že měl být zaměstnancem žalované v minulosti telefonicky ujistěn o tom, že jeho projekt je s věcným zaměřením výzvy v souladu. Tím, že mu nebyla dotace navzdory tomuto ujistění přiznána, došlo k porušení jeho legitimního očekávání.
50. V rozsudku 9 A 86/2023 soud mimo jiné shledal, že první rozhodnutí žalované je v rozsahu legitimního očekávání, které se týkalo namítaného ujistění, nepřezkoumatelné. Žalovaná se totiž žádným způsobem nevypořádala s tím, že žalobce dopisy a vyjádřením na jaře 2023 žalovanou informoval o tom, že byl jejím zaměstnancem v prosinci 2022 telefonicky ujistěn o souladu své žádosti s věcným zaměřením výzvy. Žalovaná na tuto argumentaci žalobce nereagovala ani v následujícím soudním řízení (k tomu srov. bod 41 až 43 rozsudku 9 A 86/2023).
51. V napadeném rozhodnutí existenci ujistění žalovaná pak vyloučila, když uvedla, že v žádném z dosavadních řízení neexistuje žádný doklad o tom, že by takové ujistění žalobci poskytla. Je to navíc žalobce, který má povinnost prokázat, že tu jím tvrzené ujistění existuje. I v případě prokázání holé existence ujistění má stejnou důležitost i to, jaký je jeho obsah, resp. jaké byly informace, které mu předcházely – i kdyby bylo ujistění ze strany jejího zaměstnance poskytnuto, je třeba postavit najisto, že ujistění bylo provedeno na základě kompletních informací o povaze žalobcova projektu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

52. Žalobce má oproti tomu za to, že přenesení důkazního břemene na jeho osobu je nepřipustné. Z rozsudku 9 A 86/2023 jednoznačně vyplývá, že žalovaná existenci ujištění nikdy nerozporovala. Je tedy nepřipustné, aby tak žalovaná činila až nyní, a to ještě za situace, kdy tvrdí, že povinnost prokázat existenci ujištění leží na bedrech žalobce. Není ani podstatné, zdali informace, z nichž zaměstnanec žalované vycházel, byly úplné. Jeho případné pochybení musí jít k tíži žalované.
53. Pro posouzení žalobní námitky legitimního očekávání je s ohledem na argumentaci stran stěžejní, zdali ujištění žalované jakožto správního orgánu vůbec existuje.
54. K uplatnění zásady ochrany legitimního očekávání existuje četná judikatura Soudního dvora Evropské unie, a to i pro oblast dotací. Ta má za to, že právo dovolávat se ochrany legitimního očekávání náleží každému, u kterého správní orgán vzbudil podložené naděje. Naopak, nikdo se nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud neexistují určité záruky, které mu byly poskytnuty správou (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. 6. 2006, ve spojených věcech C-182/03 a C-217/03, *Belgické království a Forum 187 ABSL proti Komisi*, bod 147, popř. další judikatura citovaná v bodu 33 rozsudku Soudního dvora EU ze dne 18. 7. 2007, C-213/06 P, *AER proti Karatzoglou*). Nikdo se tak nemůže dovolávat ochrany legitimního očekávání, pokud mu ze strany správy nebyla vůbec žádná konkrétní ujištění poskytnuta (srov. rozsudek ze dne 16. 12. 2008, ve věci C-47/07, *Masdar (UK) Ltd. proti Komisi*, bod 81). Pokud tu ujištění je, je už lhostejné, jakou formou bylo poskytnuto. Je pouze podstatné, zda touto formou byly informace v ujištění sděleny přesně, nepodmíněně a ve vzájemné shodě (k tomu rozsudek 6. 12. 2010, ve věci C-537/08 P, z něhož vycházel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 Afs 480/2020 – 38, *Správa a údržba silnic Plzeňského kraje*, bod 20).
55. Žalobce se k existenci ujištění správního orgánu písemně vyjádřil nejprve 13. 3. 2023, kdy v návaznosti na telefonát žalované z 9. 3. 2023 chtěl žalovanou ujistit o tom, že projekt všechny podmínky výzvy splňuje a že se nejedná o seriál akcí ve smyslu podmínky 3.9., což bylo mj. potvrzeno blíže neurčeným pracovníkem v prosinci 2022. Žalobce pak 14. 4. 2023 upřesnil, že v prosinci 2022 měl telefonicky hovořit s vedoucím oddělení neinvestičních dotací. Žalobce měl v hovoru projekt popsat jako 4 turnaje, zvlášť pro ženy a zvlášť pro muže, v nichž mezi sebou budou soupeřit ve dvou věkových kategoriích – „dospělí“ a „junioři“. Proč se turnaje konají v jednotlivých termínech, měl žalobce osvětlit snahou snížit náklady a tím, jak problematická je v tuzemsku rezervace bazénů.
56. Žalobcova tvrzení však z jeho strany nebyla doplněna žádnými důkazy. Důkazní břemeno o žalobě ve správním soudnictví leží přitom zásadně na žalobci (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 2 As 56/2020 – 46, bod 26). Lze tak přisvědčit žalované, že žalobce své důkazní břemeno neunesl. Pokud by se soud spokojil s pouhým tvrzením, že k ujištění ze strany žalované došlo, aniž by žalobce svá tvrzení navrhl podložit jakýmkoliv důkazem, došlo by, jak přiléhavě tvrdí žalovaná, k nežádoucímu precedentu. Dle něj by v budoucnu každý neúspěšný žadatel mohl bez dalšího tvrdit, že byl ze strany poskytovatele ujištěn o tom, že při podání (z různých důvodů) neúspěšné žádosti postupoval správně.
57. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalovaná na neexistenci svého ujištění výslovně upozornila až v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Argument žalobce, že tak učinila až v souvislosti s názorem vysloveným v prvním rozsudku, není případný. V bodu 43 odůvodnění rozsudku 9 A 86/2023 soud konstatoval, že žalovaná pochybila, když se

žalobcovou argumentací týkající se ujištění vůbec nezabývala. To však žalovaná, byť pro žalobce nepříznivým způsobem, v napadeném rozhodnutí v souladu s právním názorem soudu následně učinila.

58. Ke zrušení napadeného rozhodnutí tak nevedla ani žalobcová námitka, že žalovaná porušila jeho legitimní očekávání.
59. Poslední žalobní námitkou se žalobce nezákonnosti napadeného rozhodnutí domáhal z toho důvodu, že žalovaná v pořadí druhým zastavením řízení zasáhla do jeho práva na soudní ochranu. K tomu žalobce citoval bod 77 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/21. V něm ústavní soud konstatoval, že je zastavení řízení zjevným omezením práva účastníků na soudní a jinou právní ochranu, kterou je mj. právo na meritorní rozhodnutí.
60. Citované rozhodnutí však dále rozvíjí podmínky, za kterých je takové omezení možné. Ústavní soud uvedl, že je omezení práva na soudní ochranu přípustné, jestliže omezení sleduje legitimní cíl a toto omezení je ve vztahu k legitimnímu cíli přiměřené. Soud si je vědom skutečnosti, že ústavní soud v projednávaném případě posuzoval legitimitu zastavení přezkumného řízení dle zákona o zadávání veřejných zakázek, kdy za legitimní cíl takového zastavení neshledal snahu o zrychlení či zefektivnění přezkumného řízení. Za legitimní cíl ústavní soud naopak považoval situaci, kdy správní orgán přistoupil k zastavení řízení, neboť jeho dalším průběhem by nebylo možné naplnit jeho smysl (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2023, č. j. 2 As 87/2022-71, *Seyfor*, bod 26).
61. Na uvedené závěry ústavního soudu navázal zdejší soud mj. i v rámci těch řízení, v nichž se posuzovala zákonnost dalších rozhodnutí, které žalovaná vydala (mj. rozsudek 14 A 8/2024). V uvedeném rozsudku soud posuzoval situaci, kdy žalovaná v roce 2022 vyhlásila jednoletou dotační výzvu. Žalovaná tehdejšímu žadateli o dotaci zastavila v témže roce řízení z důvodu uvedeného v § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel, protože ve fázi administrace žádosti dospěla k závěru, že žadatel nespadá do okruhu oprávněných žadatelů. Zdejší soud rozsudkem 18 A 80/2022 usnesení pro nepřezkoumatelnost zrušil a v rozhodnutí uvedl, že se žalovaná nemůže vůči žadateli o dotaci dovolávat svých nejasných dotačních podmínek a bez jejich opory prosazovat pro žadatele méně příznivý výklad. V dalším řízení o téže žádosti žalovaná dva roky po vyhlášení výzvy opět přistoupila k zastavení řízení. Žalovaná měla žádost za bezpředmětnou, neboť v mezitím došlo k vyčerpání finančních prostředků, které měla alokovány pro úspěšné žadatele o dotaci. Soud v řízení sp. zn. 14 A 8/2024 tehdejšímu žadateli přisvědčil, když seznal, že takový postup žalované kolidoval s žadatelovým právem na soudní ochranu. Závěry opětovného soudního přezkumu by po vyčerpání alokace výzvy nemohly zajistit následné faktické posouzení věcné správnosti rozhodnutí, jinými slovy by se žalobce po vyčerpání alokace nemohl domoci poskytnutí dotace. Žalovaná tak vlastní pochybení při vydání prvního usnesení v dotačním řízení přenesla na žadatele, když se právním názorem v zrušujícím rozhodnutí soudu neřídila a druhým rozhodnutím řízení zastavila pouze z toho důvodu, že již nedisponuje potřebnými financemi. Tím tak současně vyloučila účinnou ochranu práv žadatele. Pro úplnost soud připomíná i rozsudek 3 A 17/2024-70, který se se závěry rozsudku ve skutkově obdobném řízení ztotožnil.
62. Skutkové okolnosti tohoto případu jsou však odlišné. Předně, žalovaná řízení opakovaně zastavila z téhož důvodu – pro rozpor žalobcovy žádosti s věcným zaměřením výzvy. Ustanovení § 14j odst. 4 rozpočtových pravidel přitom vymezuje okruh situací, za kterých je poskytovatel dotace povinen řízení o žádosti zastavit. Byl to tedy už sám zákonodárce,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

který uvedeným ustanovením vyjádřil, za jakých situací je legitimní (a současně přiměřené) řízení o žádosti zastavit. Jinými slovy, pokud poskytovatel dotace dospěje k závěru, že je jedna z podmínek § 14j odst. 4 rozpočtových pravidel naplněna, nemá jinou možnost, než že řízení o žádosti zastaví. V tomto ohledu lze argumentaci žalované považovat za případnou.

63. První rozhodnutí žalované bylo, stejně jako v rozhodnutích posuzovaných v řízení sp. zn. 18 A 80/2022 a 17 A 90/2022, zatíženo nepřezkoumatelností. Žalovaná ale v těchto případech na právní názory obsažené v rozsudcích rezignovala, vyhnula se věcnému posouzení žádostí, a řízení podruhé zastavila jako bezpředmětná, protože už, zjednodušeně řečeno, „došly peníze.“ Tímto způsobem prakticky znemožnila, aby jakýkoliv další názor vyjádřený v soudním přezkumu vedl k závěru, že žadatel má na dotaci nárok.
64. V tomto řízení je však situace jiná – je patrné, že se názor vyjádřený v rozsudku 9 A 86/2023 žalovaná snažila respektovat. Učinila tak navíc, oproti svému prvnímu rozhodnutí, zákonným způsobem. Pro úplnost pak soud dodává, že v intencích posuzovaného případu není v tomto řízení jeho úkolem suplovat „výkonnou“ roli správního orgánu a řešit, zda žalobce na dotaci nyní skutečně dosáhne či nikoli. Soud se tak v tomto případě omezil pouze na svou povinnost přezkoumat napadené rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti. Úvahy nad tím, zda žalobce může dotaci na základě své žádosti nyní reálně získat, tedy neprováděl.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Soud neshledal ani jeden ze žalobních bodů za důvodný, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti. Soud proto nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení (výrok II.)

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. října 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.